

dring, at man først veed, hvad det er, man gaar ind paa, førend jeg drifter mig til at foreslaa at gaa ind derpaa. Sagen skal imidlertid, som sagt, fra min Side blive fremmet med al den Kraft, som det er mulig. — Hvad angaar de Udtalelser, som det ærede Udvalgs Flertal har fundet det rigtigt at fremsætte angaaende Syd- og Vestbanen, da maa det være mig tilladt at sige, at det forekommer mig, at man baade i sine Udtryk og med Hensyn til Tiden har været noget vel hastig, foruden at der er Udforsigt i det ærede Udvalgs Udtalelser, som jeg ikke finder, at der var nogen sær Anledning til at fremsomme med nu, fordi det er Noget, som allerede oftere er omtalt, og som til dels nu maatte anses for at være afgjort ved det ærede Things egne Beslutninger. Jeg ser saaledes ikke nogen egentlig Grund til igjen at drage det Spørgsmaal frem, at Banen er bleven paabegyndt et Aar senere, end det oprindelig var bestemt, da det i alt Fald ikke med nogen Høje kan bebreides den Minister, til hvem man henvender sig. Jeg har været færdig fra den Tid, det var bestemt, at jeg skulde være det, og det var paa Grund af Forhold, hvorover jeg ikke var Herre, at Arbeidet blev udsat. Hvad dernæst den Bemærkning angaar, at man ifjor indbrømmede denne Udsættelse for Banen Barde—Ringstøbing, da blev Kontrakten forelagt for det ærede Thing, og det var deraf klart, at det stod til det, om det vilde have Arbeidet forceret; for saa vidt det ailde give 110,000 Rd. mere til Banen, kunde det godt ske. Men jeg for mit Vedkommende ansaa det for usornuftigt at kaste 110,000 Rd. bort, naar der kun var Tale om et halvt Aar, og det ærede Thing lod til at billige denne Betragtning. Jeg skal i det Hele sige, at det forekommer mig, at man først skulde have ventet indtil man saa, at Kontrakten blev overskredet. Jeg anser den Bemærkning, der findes i Udvalgets Flertals Betænkning, for at være adresseret til Entreprenørene, og disse have i den Skrivelse, som er omdelt blandt ærede Medlemmer, givet et Tilsvaer. Jeg er for mit Vedkommende ikke bevidst at have ladet nogen Forsømmelse ved disse Baners Anlæg komme mig til Last, og jeg tror ikke, at Nogen skal kunne modsig mig, naar jeg paastaar, at det hidtil ikke er lykkes i Danmark at faae en Jernbane paa 25 Mile fuldt færdig i en saa kort Tid, som det selv med Udsættelsen her vil blive Tilfældet; med saa faa Penge, som der her er Spørgsmaal om og under saa ufjelaglig vanskelige Forhold, som man dog ikke kan negte, at disse Mænd arbeide under. Jeg vil imidlertid slet ikke videre udtale mig om dette, thi det er mig, der staar til Ansvar derfor, og jeg hender for Dieblisset ingen anden Tid for Banens Fuldbendelse lige over for Kontrahenterne end den 1ste Juli d. A. efter Loven, og senest den 1ste Januar 1875. Jeg skal desfor ikke indlade mig paa at ville optage det Forvar, som de selv have ført, thi jeg fastholder min Stilling lige over

for dem, som den, jeg antager at være den for Sagens Fremme heldigste. Af samme Grund har jeg heller ikke villet indlade mig paa den Tanke, som har været fremsat i Udvalget, om at forsøge en ny Afkod. Jeg holder mig til Kontrakten, jeg har desværre for god Erfaring i, hvad det har at sige at forandre en Gang afsluttede Kontrakter og derved berøve sig det Retsgrundlag, hvorfra man i sin Tid skal handle. Jeg erkjender, at Rigsdagen kan have god Grund til at være misfornøjet med den Maade, hvorpaa det er gaaet med Søbjerg Havn, men jeg tror ikke, at det er rigtigt, at de Bebreidelser, som man vil fremsætte, ere adresserede til mig; thi ærede Medlemmer ville vistnok mindes, at denne Sag var halvt gaaet istaa, da jeg overtog den, og skulde jeg have nogen Fortjeneste deraf, er det at have bragt den i Gang igjen ved det Kompromis, jeg ifjor foretog, og som vel at mærke ogsaa Thinget fandt sig nogenledes fuldført ved. Utsaa er der ingen Anledning til at komme tilbage til dette ved denne Leilighed. Jeg har ingenlunde Tvivl om, at Havnen vil være seilbar, saaledes at intet Menneffe, som overhovedet kan anløbe Havnen, skal kunne være generet i Besættelsen af denne til den Tid, der staar i den sidste Overenskomst, altsaa den 1ste Juli 1874. Andet har jeg ikke paataget mig. Jeg har paataget mig, at den skulde kunne besættles den 1ste Oktober 1873, det er slet, og at den bliver saaledes færdig, at der ikke vil blive Tale om nogenformelt Vanskelighed ved at besættles den den 1ste Juli 1874, skal ske. Der er allerede fra et æret Medlem gjort Erindring mod den Ytring af den ærede Ordfører, hvorved han søgte saa at sige at kaste en Bebreidelse paa den fungerende Vandbygningsdirektør, idet denne havde erkjendt, at det tidligere Arbeide ved Lededæmningen havde været planløst anlagt. Dette kan man overmaade godt mene, om man ogsaa har været Regeringens Tilsyn; thi Regeringen har Intet at sige over Entreprenøren, saa længe han ikke har brudt sin Kontrakt. Saa længe ikke det Tidspunkt ligger for, at man kan sige: Stop, nu har Du brudt Kontrakten og skal staa til Ansvar, kan han — og det gjorde den pådøende Entreprenør — vise Enhver tilbage som Uvedkommende. Der er neppe Tvivl om, at den hele Maade, hvorpaa han havde i Sinde at bygge Lededæmningen, ikke var rigtig, eller i alt Fald ikke den bedste, hvorpaa det kunde gøres, saa at der i og for sig ikke er Noget at sige paa, at de senere Kontrahenter have valgt en anden Plan, eller at Vandbygningsdirektøren har bekræftet, at den Plan, der tidligere havde været lagt med Hensyn til Maaden at udføre Arbeidet paa, Maaden at transportere Blokene ud — kun derom var der Spørgsmaal — ikke var saa god, som den efter Omstændighederne burde have været. Jeg har ganske nylig talt med Entreprenørene, og de have udtalt for mig, at der ikke for dem var nogen Tvivl om, at Havnen vil være fuld-